

det, Nationen. Jeg har ikke talt om, at Staten derigennem skulde skaffe sig de fornødne Laan. Det har ikke noget med Statskassen at gøre. Om selve Fonden gaa saa vilde udlaaene til Fremme af Samfundsformaal, til Oprettelse af Husmandslodder, eller hvad det nu maatte være — det kan jo være, at man vilde kunne gøre det med stor Fordel —, det ved jeg ikke, men det, jeg særlig har fremhævet som værende en Fordel, er dette, at en saadan Fond, hvori der selvfølgelig vilde komme til at ligge mange Millioner i Kreditforeningsobligationer, vilde være en Fordel fremfor, at vi skulde sende Renten til Udlandet.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om de Spørgsmaal, der kunne siges at staa i mere direkte Forbindelse med Finanslovsforslaget, og som have været rettede til mig. Ærede Medlemmer ville af det Hæfte, der blev omdelt i Gaar, have set, at alle de Besparelser, Sparekommissionen har foreslaaet for Indenrigsministeriets Vedkommende, ere blevne tagne til Følge. Ganske vist have de ikke allesammen givet sig Udtryk paa Finanslovsforslaget, thi der er to af dem, der først kunne faa Udtryk gennem Vedtagelse af særlige Love. Den ene af dem vedrører de 16,000 Kroner til Sparekassetilsynet, hvorom jeg allerede har forelagt Forslag her i Tinget. Den anden angaar 1,200,000 Kr., der foreslaas fradraget det Tilskud, der gaar til Kommunerne. Men naar vi se bort fra disse Besparelser, hvorom der altsaa er stillet særlige Forslag, ere alle de øvrige Indstillinger fra Kommissionen tagne til Følge paa Indenrigsministeriets Budget. Der er ganske vist som sagt enkelte af dem, der enten ikke eller kun delvis have kunnet give sig Udtryk paa Finanslovsforslaget i Aar. Jeg skal gøre opmærksom paa, at for et Beløb af 13,500 Kr. er Forholdet det, at de paagældende Bevillinger ere givne paa et vist Aaremaal, og at man selvfølgelig maa lade Bevillingerne løbe, indtil det Aaremaal udløber, for hvilket de gælde. Og jeg gør endvidere opmærksom paa, at der til forskellige Institutioner, Foreninger, Fagskoler o. s. v. af mig er taget den, maa jeg sige, humane Stilling, at lade de paagældende Institutioner, Fagskoler o. s. v. for det kommende Finansaar beholde Halvdelen af det Tilskud, de hidtil have faaet, og for de 2 næste Finansaar en Fjerdedel. Dette bevirker, at et Beløb paa 27,250 Kr. af Besparelserne ikke giver sig Udslag i Aar. Jeg tror at turde sige, at med Undtagelse af nogle meget smaa Po-

ster, som man maaske ikke har lagt Mærke til, have i Virkeligheden alle de foreslaaede Besparelser været Genstand for Kritik, de have alle haft en eller anden Tilhænger, som har sagt: ja alt det andet kan være godt, men dette her burde man alligevel ikke spare. Jeg vil i Almindelighed sige, at selvfølgelig er jeg ikke med lige glad Sind gaaet til alle de foreslaaede Besparelser. Adskillige af dem har jeg kun foreslaaet med blødende Hjerter, men jeg har ment, at hvis man skulde sigte, veje og vrage, vilde det blive alt for vanskeligt at staa imod de Krav, som jeg var klar over vilde opstaa med Hensyn til, at denne eller hin af de foreslaaede Besparelser skulde udgaa.

Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og jeg tror ogsaa det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) og andre ærede Medlemmer have ment, at det skulde fremgaa af mine Udtalelser i Landstinget, at jeg i Virkeligheden var Modstander af at stryge Tilskuddet paa 1,200,000 Kr. til Kommunerne, beror dette paa en Misforstaaelse. Jeg fandt ikke Anledning til paa det Tidspunkt, hvor jeg forelagde det Lovforslag, at komme ind paa en længere Begrundelse deraf, lige saa lidt som der i Finanslovsforslagets Anmærkninger er gjort Rede for, hvorfor Ministeriet har optaget de af Finanslovkommissionen foreslaaede Besparelser. Man har kunnet slutte sig dertil, men i øvrigt ikke kunnet inddrage sig paa en nærmere Begrundelse. Jeg fandt det ikke rigtigt paa det Tidspunkt, hvor Kommissionens Betænkning endnu ikke forelaa, hvor Finansministeren endnu ikke havde gjort Rede for Ministeriets Finansplan, at komme ind paa en udførlig Begrundelse af Sagen. Jeg henviser i øvrigt til, hvad jeg har haft Lejlighed til at sige i Landstinget ved Forslagets første Behandling om den Sag. Ærede Medlemmer ville, hvis de ville gøre mig den Ære at læse Landstingsforhandlingerne, erkende, at jeg ikke har udtalt nogen Betænkelighed ved at inddrage en stor Del af Kommunitilskuddet, og at jeg navnlig har begrundet det ud fra den Opfattelse, at det, man i sin Tid tilsigtede med Fordelingen af disse 1½ Million til Kommunerne, var saa vidt muligt at udligne Uretfærdigheden mellem Kommunerne indbyrdes med Hensyn til Kommunernes Skatteevne og de Byrder, Kommunerne have. Det er min Mening, at de 1½ Mill. Kr. ikke ere at betragte som et Statstilskud til Kommunernes forskellige Formaal —